මම මගේ ආත්මය පාවාදෙන්නේ කොහොමද කියන්න මම දන්නේ නැහැ.

ධර්මප්‍රිය ඩයස්

රිවන් කුමාර
ඩංකනමෙණාරච්චි
ඡායා - රංජිත් අසංක

ඔව් තමයෙක් වෙන පලියිම ගොඩනැගුණේ පවුල් පලියිමෙන් වගෙම ගැස්සෙන්න තරම් ගල්ලගොනු.

එතනදී කරියරේ ගමිකරු කියන්න බැරි ප්‍රශ්නයක් මේ කියනවා. ඒකට අන්තිම පෙළගොනා කියනවා. අපේ පවුලේ ඉතින් සහෝදරයෙක් කියනවා. එතකොට 12 වෙනකොට තාත්තා කවුලේ ගමිත අමිතක් කලා. ඒට වැඩිමහල් සහෝදරයෝ කුත් දෙනෙකුයි. වැඩිමහල් සහෝදරයෙකුයි හිටියා. තාත්තා ඒක බිහිකරේ අමිතයි ලෙට පුතා. 88/89 කලබල කාලයෙ රකෙගෙන්ඩමේ එතෙක් පවතින්දරිය අතුරුදහන් වුණා. තාත්තයි තාඩි පවුලේ ඒට බිරිමියා විදිහට පෙරේදිණ පත්න වුණා. ඒම අමිතයි රත්ත අවුරුදු 1.1/2කදී අයියව නොය නොයා ඇවිදලා. පොරවත්ම අපි අවුරුදු දහයක් ආසන්නව ගියා. නිවිවොත් නිවැරදියි. අයියව නොයාගන්න ලැබුණේ අවුරුදු 2කට විතර පස්සේ. ඔහේ ප්‍රශ්නයට අනුව මම හෙවතු පවුල් ජීවිතය ඇතුළේ මට ආත්මය හල්ලුවක් ලැබුණේ නැති බව පැහැදිලියි. හමුන් මා තුළ ඉතින කාලය බේදාන්තයක්ව පැවතියා. මා තුළ ආතතියක් ඇති කළා.

මගේ තාරුව නමින පවන් ගන්නත් පිළියන්දල පෙන්ගුල් රකෙන්. ඒ කාලේ අපේ පාසලේ තාරුව ගුරුවරයා හේමතුමාව කරුණාරත්න. ඇත්තටම වචනයේ පරිසමාප්ත අරුතින්ම ගුරුවරයෙක්. මහු කමයි අපිට නිදහසේ ගිහන්න දොර කලේ. ඒ කාලේ මම ඉන්න ගමේ ගිහිල්ලා ගිහිල්ලා ගිහිල්ලා